

magten kan selvfølgelig ikke lade sig true af enkelte Borgere. At fremsætte slige Trusler er forfatningsstridigt. Jeg vil derfor bede det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) og hans Fæller, naar de næste Gang optræde paa disse Møder, at sige til de Mennesker: Det hjælper ikke, I ere jo for faa. Jeg kunde endda forstaa, hvis en Revolution fra deres Side kunde lykkes. En Revolution har sin Berettigelse, naar den lykkes, men ogsaa kun da. Men lykkes den ikke, er det Revolte og Optøjer, og saa er det en ret farlig Ting. Thi et Opløb paa selv 3,000 Mand kan umaadelig let mødes med 100 Hestgardister og en Brandsprøjte. Jeg tror, at dette bør det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds sige til sine arbejdsløse Venner for at forebygge, at de sige eller gøre Dumheder. Rigsdagen maa ikke trues, og jeg tror heller ikke, det hjælper. Det højeste, der kan ske, er, at en af os, naar vi forlade Rigsdagen, kan faa en Arm knækket, men vore Arme have ikke megen Værdi. Den ene Halvdel af os har aldrig lært at bruge dem, og den anden Halvdel har glemt at bruge dem.

Jeg vender mig derfor til bedre Remedier. Et saadant Remedium er Forsikringen. Derom have vi vedtaget en Lov, som vi alle ere glade ved. Om Forsikringen vil jeg gerne sige, at denne Hjælp er mindst skadelig; thi den er i Virkeligheden gensidig. Den, der hjælper i Dag, skal maaske selv hjælpes af de andre i Morgen, og hvis vi i et Aar anvende 1 Million Kr. til Arbejdsløshedskasserne, saa gives de 400,000 Kr. ganske vist af Staten og 100,000 af Kommunen, men de 500,000 gives af arbejdsløse selv, og den Hjælp, der ydes gennem Arbejdsløshedskasserne, vil derved føles ikke som en Almisser, men som en Ret, som de paagældende Medlemmer have opnaaet ved Delagtighed i Samfundsopsparring, og som er betinget af, at de selv til andre Tider er villig at gøre Gengæld mod dem, der nu ere de hjælpende. Derfor er det min Overbevisning, at denne Hjælp ikke ødelægger noget og ikke gør den Skade, som megen anden offentlig Hjælp gør.

Men der er den Fejl ved al Forsikring, som de Herrer vide, at den er nu en Gang gennemsnitlig. Vi ansætte en Forsikringspræmie efter 10—20 Aars Gennemsnit. Hvis saa en Livsforsikringsanstalt f. Eks. faar et meget haardt Dødsaar, gør det ingenting, for dette Aar opvejes af en Del andre Aar, hvor den maaske har haft meget faa Dødsfald.

Men ifald en Livsforsikringsanstalt skal træde i Kraft i samme Øjeblik, den møder en Epidemii, saa spørger jeg de Herrer, om de saa ikke ville være overbeviste om, at vedkommende Selskab vil gaa fallit med det samme. Paa selv samme Maade gaar det med disse Arbejdsløshedskasser. Deres Præmier ere beregnede efter et Gennemsnit; men i samme Øjeblik som Kasserne ere blevne aabnede, have de mødt det tekniske Uheld at staa overfor en Arbejdsløshed-Epidemi af stort Omfang, og de staa der som et Selskab, der ingen Reservefond har. Men jeg mener da, at naar vi have skabt disse Arbejdsløshedskasser, er det vor Pligt at skaffe dem en Reservefond. Der er nu mange Maader, man kan skabe denne Reservefond paa. De ærede Socialdemokrater ønske saa at sige at bryde Lovens Rammer ved fra Kommunen og det offentlige at give dem Tilskud i Flæng. Det tror jeg ikke, man skal; jeg er enig med det højtærede Flertal i, at man ikke bør bryde denne Lovs Rammer. Det er en Forsikringslov, og den skal have Forsikringslovens Karakter. Men netop fordi det er en Forsikringslov, skal der en Reservefond til. Hvis nu Loven var bleven vedtagen i 1903, vilde disse Kasser sikkert nu have haft en Reservefond paa over $\frac{3}{4}$ Mill. Kr., og jeg anser det da for heldigt, at Staten skaffer denne Reservefond til Veje. Det kan ske paa den selv samme Maade, som det ellers vilde være sket paa, nemlig ved Bidrag fra de forsikrede selv eller deres nærmeste Venner paa deres Vegne og ved Bidrag fra Staten og Kommunen. Til en Reservefond paa $\frac{3}{4}$ Mill. mener jeg da, at Stat og Kommune bør give de $\frac{3}{8}$ Mill., medens Arbejderne selv gennem Fagforeningerne tilvejebringe 375,000. Under den Betingelse tillader jeg mig at foreslaa det høje Ting som Statens Andel at bidrage indtil 250,000 Kr. til Arbejdsløshedskasserne.

Jeg tror ganske ærligt, det er baaede klogt og rigtigt af de Herrer at gøre det. Det er klogt først og fremmest, fordi vi nu en Gang have skabt disse Arbejdsløshedskasser. De ere Kød af vort Kød og Blod af vort Blod. Danmark er det Land, der bedst og i størst Udstrækning har kunnet løse den Opgave. Det er det Land, der har taget Initiativet og ikke blot taget Initiativet i Henseende til Lovgivningen, men ogsaa det Land, hvor disse Kasser have haft den største Tilslutning fra Arbejdernes Side. Derfor staar det for mig som uendelig rigtigt, at vi ikke